

РЕШЕНИЕ №19

град Перник, 14 февруари 2011 година

В И М Е Т О на Н А Р О Д А

Административен съд, град Перник, първи касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и шести януари, две хиляди и единадесета година в състав:

Игкат Георгиев
1.Стефан Станчев
2.Емилия Иванова

При секретаря Т.М. и с участието на прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от председателя Георгиев КНАХД № 200/2010 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по касационна жалба на В.Р.С. ***, против решение №249/18.11.2010 г. постановено по н. а . х. д .N'383 по описа за 2010 г. на Районен съд- Радомир. С атакуваното решение е потвърдено наказателно постановление №15/20.07.2010 г. издадено от Началник на РУ на МВР- Радомир, с което на жалболодателя, за нарушение на 52а, ал. 2, т, 1 от ЗМВР и на основание чл, 53(2) от ЗАНН и чл.2'75, ал. 1 от ЗМВР е наложено административно наказание „глоба“ з размер на 600 (шестотин) лв.

В касационната жалба се излагат аргументи за неправилност и незаконосъобразност на така постановеното решение, поради наличие на касационни основания за отмяна по чл. 348 от НПК. Твърди се, че не са обсъдени в цялост всички представени по делото доказателства и така е взето неправилно и едностранчиво решение. На тези основания от Административен съд- Перник се иска да отмени обжалваното решение и да се произнесе по същество, като отмени изцяло процесното наказателно постановление.

Ответникът по жалбата, РУ на МВР- Радомир, редовно призован, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура- Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е неоснователна и решението на първоинстанционния съд, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се и дължи нейното разглеждане по същество.

Административен съд- Перник, като взе предвид становищата на страните, наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Районният съд е възприел фактическата обстановка по делото, от данните внесени чрез: АУАН и издаденото въз основа на него НП, обяснителни писмени бележки от жалбоподателя, допълващи жалбата, както и показанията на актосъставителя Йордан Атанасов Николов, свидетел при съставянето на акта- Николай Георгиев Стоянов, свидетелите очевидци Методи Павлов Киколов- съсед на жалбоподателя и Здравка Илюбомирова Идакиева- съпруга на жалбоподателя.

Въз основа на събраните по делото доказателства и след техния анализ, районният съд е намерил за безспорно установено, че на 09.07.2010 г., сутринта, около 6.30 ч., в с. Касилаг са изпратени служители на РУ на МВР- Радомир по сигнал за опит за пален. След направения оглед и съответните констатации е докладвано на дежурната група. Поради твърдяно от полицаите грубо държание от страна на жалбоподателя, е било дадено нареждане последният да бъде задържан и отведен в районното управление. Там му е съставен АУАН, който, съгласно отбелязаното в него, последният е отказал да подпише, като това е удостоверено с подписа на свидетел - служител на РУ на МВР - Радомир- Пламен Йорданов Цветков. Така на 20.07.2010 г., срещу В.С. е издадено процесното НП, с което е административно санкциониран.

При така установената фактическа обстановка и след проведеното съдебно следствие Районен съд- Радомир е приел, че събраните доказателства са непротиворечиви и изясняват всестранично и пълно всички релевантни по делото обстоятелства. Поради тези съображения констатираното в АУАН нарушение е прието за безспорно установено, а издаденото въз основа на него НП е потвърдено като правилно и законосъобразно.

Настоящият съдебен състав не споделя правните изводи на Районен съд- Радомир. Касационните оплаквания на жалбоподателя са основателни, по следните съображения:

От събраните по делото доказателства не може да се установи по категоричен начин вмененото на жалбоподателя административно нарушение. На първо място, защото показанията на свидетелите по делото са противоречиви, не в мотивите си районният съд е посочил, че част от тях нямат отношение към предмета на спора. Така, кредитирани са само онези, дадени от служителите на МВР. Според показанията им, С. е псувал, обиждал и се е заканвал на полицаите, поради което е задържан. Става ясно, че е било издадено устно разпореждане към служителите на МВР от дежурния ОДЧ, С. да бъде отведен в РУ на МЗР- Радомир за снемане на обяснение. След

оказана от нарушителя съпротива, на последния са сложени белезници и е отведен в полицията. Прец Районния съд не са събрани доказателства да е издадена заповед за задържане, и която задължително следва да бъде издадена след задържане въз основа на устно разпореждане. Нарушението описано в АУАН не е безспорно доказано от наказващия орган в хода на административно наказателната процедура, както и в хода на съдебното следствие пред районния съд. Нарушението и в АУАН, и в НП е описано като: „съзнателно пречи на униформени полицейски служители да изпълнят задълженията си по опазване на обществения ред, като псува и оказва съпротива при задържането му“. Или по – точно, буквално е възпроизведен текста на чл. 275, ал. 1 от ЗМВР. Ика значение в случая обаче, в какви точно думи и действия са се изразили твърдяните нарушения. Вмененото като нарушение изпълнително деяние „псува“ и „съзнателно пречи на органите на полицията да изпълняват задълженията си“ е изключително общо и неточно определяне на действия, за които е наложена солидна по размер парична санкция. Още повече поради факта, че С. е с отстранени гласни струни и възпроизвежда говор с ларингофон. В показанията дадени от актосъставителя и свидетеля по АУАН не са описани действия или думи, с които жалбоподателят да е засегнал служителите на реда, както и по какъв начин ги е пречатвал да изпълняват служебните си задължения. „Оказва съпротива при задържането“ е елемент от състав на нарушение, но срещу правомерни действия по задържане, предприети от органите на реда, надлежно обективирани съгласно разпоредбите на ЗМВР и ППЗМВР, а именно: при задържане въз основа на писмено или устно разпореждане задължително следва да бъде съставена заповед за осъществяването на задържане, каквито доказателства липсват в коритите на делото.

Във връзка с изложеното по-горе и на следващо място, настоящата инстанция намира, че в нарушение на задължението си по чл. 107, ал. 2 от НПК, Районният съд е решил делото без да установи по безспорен начин, че нарушителят е отказал да подпише акта, като не е разпитан свидетелят удостоверил това, както и не са събрани други доказателства за установяване на действително правно положение, относно законосъобразността на действията по съставяне на АУАН. Такива доводи са наведени от жалбоподателя и не са изследвани от съда. Възможността за саниране на нередовен АУАН, в случая не би намерила приложение, тъй като при евентуално установено нарушение от този вид, наказаното лице ще е възпрепятствано да се защити, а това е процесуално нарушение от категорията на съществени. Неустановената пред съда законосъобразност на задържането на нарушителя, навежда на съмнение и относно твърдението, че е отказал да подпише акта.

При осъществяването от настоящия съдебен състав проверка се установи, че в АУАН и издаденото въз основа на него НП, не са посочени законовите разпоредби, които са нарушени виновно, каквото е изискването на чл. 57, ал. 1. т. 6 от ЗАНН. При

осъществяването на съдебна проверка е съобразено с обстоятелството, че и в АУАН и в НП, като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 52 а, ал. 2, т. 1 от ЗМВР. Тази правна норма има устройствен характер и определя правомощията на Главна Дирекция „Охранителна полиция“ към Министерство на вътрешните работи, като не съдържа правила или задължения за гражданите, които да могат да бъдат нарушени или неизпълнени. Налице е противоречие между описаното в диспозитива нарушение и дадената му от административнонаказващият орган правна квалификация. А грешката или неяснотата относно правната квалификация е съществено процесуално нарушение, водещо до ограничаване процесуалните права на нарушителя, така, че за него не става ясно за какво точно е наказан, за да може да организира пълноценно своята защита. И ако по отношение на АУАН законодателят е дал възможност за саниране на евентуални нередовности, чрез издаването на законосъобразно НП, то по отношение на НП такава предвидена възможност няма.

За воденето на административното производство има установени строги правила, както в основния закон – ЗАНН, така и в специализираните закони, които определят различните видове административни нарушения и наказанията, предвидени за тях. Затова изключително важно е държавните органи, които прилагат административнонаказателните разпоредби да извършват това при стриктно спазване на установения в тях ред. Защото това е гаранция за справедливост и пречка за реализиране на административен произвол.

От друга страна съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства, включително и чрез служебното им събиране, дали е извършено административно нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Настоящият съдебен състав намира, че в хода на съдебното следствие пред районния съд това не е безспорно установено. Така е не е спазено правилото и на чл. 14 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН.

Налице е безспорно неизпълнение на императивно вменено задължение на органите на администрацията по провеждане на законосъобразно и справедливо административнонаказателно производство. Това нарушение на производствените правила е съществено и не може да бъде санирано, доколкото води до нарушаване на правото на защита, а толерансът му при осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, насърчава контролните органи в небрежното изпълнение на задълженията им. Същите, именно защото осъществяват контрол по спазване на законодателството, трябва сами безпогрешно да изпълняват процесуалните механизми по реализиране на административнонаказателна отговорност. При проява на подобна небрежност от тяхна страна при провеждане на административнонаказателното производство, съдебният контрол върху издаденото въз основа на него НП, неминуемо довежда до констатиране на съществени недостатъци на процедурата и до отмяна на НП.

Предвид изложеното настоящата съдебна инстанция намира, че решението на Районен съд – Радомир, следва да бъде отменено, като вместо него се постанови друго решение, с което наказателно постановление се отмени.

По изложените съображения, Административен съд – Перник

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение №249/18.11.2010 г. постановено по н.а.х.д.№383 по описа за 2010 г. на Районен съд- Радомир, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ НП №15/20.07.2010 г., издадено от Началник на РУ на МВР -- Радомир, с което на В.Р.С. ***, за нарушение на 52а, ал. 2, т. 1 от ЗМВР и на основание чл. 53 (2) от ЗАНН и чл.275, ал. 1 от ЗМВР е наложено административно наказание „глоба" в размер на 600 (шестстотин) лв.

Решението е
окончателно и
не подлежи на
обжалване и
протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ/ /П/

ЧЛЕНОВЕ: /п/